

หน้าฉาก

บทที่ 1

กลุ่มสตรีสูงวัยที่เดินตามกัน ส่งเสียงพูดคุยมาจากห้องขนาดเล็ก ซึ่งใช้เป็นที่พักชั่วคราวเข้ามาในห้องโถงรับรองขนาดใหญ่ ผ่านบรรดาแขกหรือต่างชาติของโรงแรม ชั้นบันไดกว้างมาสู่บริเวณโถงกว้างใหญ่บนชั้นที่สอง ตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนที่อยู่ในบริเวณมาตลอดทาง อารมณ์ผ้าไหมไทยหรรษาหลากสีที่แต่ละคนสวมใส่ ดูเป็นแบบอย่างแปลกตา แต่ละคนยังประดับประดาเนื้อตัวด้วยอัญมณีสูงค่า ปรากฏเพชรพลอยเม็ดใหญ่วูบวาบ

สตรีทั้งหมดพูดคุยกันด้วยท่าที่แย้มยิ้ม มีเสียงหัวเราะเจืออยู่ไม่ขาด หากสายตาบางคู่ที่จับจ้องคู่สนทนาและแอบจับสังเกตเพื่อนในกลุ่ม กลับประเมินราคาอารมณ์และอัญมณีที่มองเห็นอย่างรวดเร็ว ราวกับผู้เชี่ยวชาญ

สตรีที่เดินนำ หยุดที่บริเวณหน้าประตูห้องจัดเลี้ยงขนาดใหญ่ เธอมีรูปร่างอวบท้วม ผมจัดเป็นทรง โปหน้าขาวเพราะเคลือบด้วยแป้งและครีมรองพื้นอย่างดี มีสีสันตราบนหน้านั้นจัดจ้านเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

“ เราจะตั้งโต๊ะลงทะเลเบียนตรงนี้ ” เธอเหยียดแขนแสดงตำแหน่ง ก่อนจะวาดมือกว้างออกไป ปรากฏเพชรที่ตัวแหวนและกำไลข้อมือสะท้อนแสงไฟวูบวาบ “ ส่วนโต๊ะชายของที่ระลึก โต๊ะขายบัตรจับฉลากรางวัลต่างๆ จะอยู่ใกล้ๆ กัน ฉันจัดคนประจำโต๊ะไว้หมดแล้ว ”

“ คินนั้นจะมีงานอื่นด้วยหรือเปล่าคะ คุณหญิง ” เสียงถามดังออกมา คนถามมีรูปลักษณ์ไม่แตกต่าง “ ชั้นนี้มีห้องจัดเลี้ยงตั้งหลายห้อง ประเดี๋ยวคนอื่นเข้ามาแล้วจะก็ยุ่งยากแยะเลย ”

“ ได้ยินว่ามีหลายงาน แต่ไม่ต้องกลัวหรอกคะ คุณหญิง ” เป็นคำตอบที่อ่อนหวาน “ แยกของงานเรา ยังไงๆ ก็ไม่เหมือนใครอยู่แล้ว ใครไม่มีหน้าฉากผ่านเข้าประตูไปไม่ได้ ยังไงๆ ก็จะต้องถูกจับให้เสียตังค์ซื้อบัตรอยู่ดี ”

“ คุณหญิงกะว่าจะมีแขกสักกี่คนคะ ”

“ เราทำหน้าฉากออกมาพันอัน ” เธอขยับวัตถุในมือซึ่งถือติดออกมาจากห้องประชุม กระดาษแข็งบางตัดเจียนเป็นรูปครึ่งบนของใบหน้ามนุษย์ แต่งแต้มสีสันสวยงามสะอาดตา “ แต่ฉันยังไม่รู้ตัวเลขสุดท้ายเลยที่เราขายไปได้ก็ร้อยอันแล้ว ”

“ สถานที่จะแคบเกินไปหรือเปล่า ”

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่ยืนตัวสียิ้มอยู่ในกลุ่ม รีบผลักประตูที่เปิดแง้มให้เปิดออก พาให้กลุ่มเคลื่อนย้ายเข้าไปข้างใน

“ ห้องนี้เป็นหนึ่งในสามห้องที่ใช้งานครับผม ตอนนี้อะไรกันไว้เพราะว่ามีงานอื่น แต่พอเอาหนังสือออกแล้วพื้นที่จะกว้างพอจุกคนหนึ่งพันคนได้สบายๆ ครับ ”

“ แต่ว่าเรายังต้องมีเวทีและพลอร์เต้นรำอีกนะคะ ” อีกเสียงหนึ่งท้วง “ พลอร์จะต้องกว้างด้วยเพราะเราเน้นที่การแสดงและเต้นรำ ”

“ ถึงที่จะแคบไปบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอกคะ ” คุณหญิงเตือนพูด “ ดิฉันจะให้เขาเพิ่มโซฟาและโต๊ะเก้าอี้ตรงบริเวณหน้างานหลายตัว แล้วถ้าเบื่อก็ยังออกไปนั่งเล่นในสวนที่อยู่ติดกันนี้ก็ได้อีกด้วย ”

“ ในสวนจะมีดีไปหรือเปล่า ”

“ ไม่มีดีหรอกคะ ฉันขอไฟเพิ่มไว้ จะได้บรรยากาศอีกแบบหนึ่ง ”

ในท่ามกลางเสียงพูดคุยถกเถียงและสายตาคมวาววามจับจ้องจ้องกันและกัน สตรีผู้อ่อนเยาว์ที่สุดในกลุ่มได้แต่ยิ้มรับฟังราวตั้งอกตั้งใจ ทว่าซ่อนความเบื่อหน่ายไว้ในสีหน้าอ่อนหวานด้วยความอดทนอย่างที่สุด

เธออยู่ในวัยสามสิบต้นๆ ร่างโปร่งบอบบางอยู่ในชุดกลางวัน ที่ตัดเย็บด้วยผ้าไหมไทยแบบเรียบฝีมือประณีต นาฬิกาเรือนเล็ก ราคาเกือบเท่าบ้านแถบชานเมืองหนึ่งหลังที่ข้อมือเรียว เป็นอารมณ์ชื่นเดียว หากไม่นับต่างหูเล็กๆ ที่เห็นโผล่แวววาวออกมาจากริผมซึ่งถูกหวีเลยไปข้างหลัง ทิ้งตัวยาวเคลียไหล่ โปหน้าเกลี้ยงแม้ถูกแต่งเติมด้วยเครื่องสำอางเล็กน้อย แต่ว่าส่วนประกอบที่ได้สัดส่วนทำให้สายตาของผู้คนที่มองผ่านมาไม่อาจจะละจากไปโดยไม่สนใจได้

ทุกครั้งที่ผู้สูงวัยกว่าหันมาพูดด้วย เธอจะย่อตัวลงเล็กน้อย ยิ้มรับฟังและตอบโต้อย่างสุภาพเรียบร้อย ครั้งการรวมกลุ่มไม่มีท่าทีจะสิ้นสุด พอคู่สนทนาหันไปเธอก็ยกข้อมือขึ้นดูเวลาอย่างอดไม่ได้ และทำซ้ำอีกในเวลาต่อมาไม่นานด้วยความลืมหืมตา

สตรีสูงวัยที่ยังดูสาวพริ้งอีกนางหนึ่งหันมาเห็นจึงขยับเข้ามาถาม

“ มีนัดหรือจะลูกทัด ”

หญิงสาวยิ้มให้ “ คะ แม่ณี ทัตรอโทรศัพท์คุณริต ”

“ งานนี้เสียใหญ่บริจาคเท่าไร ” ‘แม่ณี’ ถาม

หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ “ แสนเดียวเท่านั้นแหละค่ะ ”

“ แสนเดียว ” อีกฝ่ายทำตาโต “ เสียชื่อเสียงใหญ่หมดนะนี่ ลูกทักพูดยังไปถึงได้มาแค่แสนเดียว แล้วเขาจะมานั่งด้วยหรือเปล่า ”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มจืดๆ “ ไม่มาค่ะ เขาไม่ชอบงานแบบนี้ ”

คุณอรุณีส่ายหน้า “ อยู่กันมาห้าปีแล้วยังไม่ยอมอยู่ในโอวาทเมียอีก ไม่ไหวจริง ลูกทักปกครองสามียังงั้นนี่ ”

หญิงสาวหลบตา คุณอรุณีย้ำคำนี้อยู่เสมอ ทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่า จาริต ยังไม่ใช่สามีที่ถูกต้องตามกฎหมาย และไม่ใช่คนที่ใครจะเข้าไปปกครองเขาได้ หนุ่มใหญ่ผู้มั่งคั่งที่อยู่ภายใต้ชายคาเดียวกันกับทัตทยา เป็นผู้ครอบครองทุกอย่างในอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของเขาต่างหาก และเธอก็เป็นหนึ่งในผู้ที่อยู่ในนั้นด้วย

“ ประเดี๋ยวคุณพ่อจะแวะมารับแม่ เห็นบอกว่ามีอะไรจะให้หนู ” น้ำเสียงอ่อนหวาน ทว่าประกายตาคมฉาบกลับแฝงความแปลกแยกอยู่ลึกๆ ทัตทยาเคยชินแล้วจึงไม่รู้สึกผิดแปลก

“ ค่ะ ” เธอรับคำนอบน้อม

“ เห็นว่าเป็นของของแม่หนู ”

“ เป็นอะไรหรือคะ ”

“ ไม่รู้ซี เขาไม่ยอมบอก ” เธอตัวตึงเสียงอย่างลึมตัว

ของของแม่ก็ควรจะเป็นของลูก แม้ว่าทินจะมีความตั้งใจอย่างนั้น แต่ทัตทยา ก็ยังเคยเห็นเครื่องประดับหรูหลายชิ้นที่มารดาผู้ล่วงลับเคยใช้ ฉะนั้นอยู่บนร่างของคุณอรุณีสัก

หญิงสาวได้แต่มองโดยไม่กล้าเอ่ยปาก

คุณอรุณีสาวนักษะหน้าเมื่อรวมอยู่ในกลุ่ม ในวัยใกล้ห้าสิบปี เธอสวยงามผุดผ่องไม่แพ้สาว ๆ โบหน้าตึงงดงามทั้งอาศัยศัลยกรรมและการทำนุบำรุงอย่างเอาใจใส่ด้วยเครื่องสำอางชั้นสูง เสื้อผ้าหรูมีรูปแบบถ้อยวัยลงไปมากมาย ผมตัดซอยเป็นทรงนำสมัยเคลือบสีอ่อนแก่สลัดกัน รูปร่างที่ค่อนข้างอวบเท่านั้นที่บอกให้รู้ว่าอายุของเธอไม่ใช่บ่อยๆแล้ว

ร่างสูง ท้วมและเชื่องช้าด้วยวัยของชายที่เดินเข้ามาหา ทำให้วงสนทนามีการเคลื่อนไหว มีการทักทายไถ่ถามทุกข์สุขจนทั่วหน้าอยู่ครู่หนึ่ง แล้วผู้ที่มาใหม่จึงมีโอกาสนำมาหาคนที่เป้นเป้าหมาย

“ ไปตามหาที่ห้องประชุม เขาบอกว่ามาอยู่กันที่นี่ ” เขาว่า

ทัตทยายิ้มกว้างยกมือไหว้ เรียก “ พ่อ ” เบาๆ ชายสูงวัยคล่องหลังเธอเข้ามาทอด

“ ใจสาวน้อย ทำงานกับคนแก่เมื่อใหม่ ”

“ คุณก็ ” คุณอรุณีส่ายหน้าเบาๆ

วาทินอายุมากกว่าเธอกว่าสิบปี ร่ำรวยและสืบทอดทำให้เขาดูเป็นชายแก่ที่มีเมียสาวและสวย “ เดี่ยวคนอื่นได้ยินเข้าหรือ รอก พูดคำว่าคนแก่ออกมาได้ยังงี้ ” เธอยื่นหน้าเข้ามาทำเสียงเขี้ยว

วาทินหัวเราะ หันไปแก้ตัวกับคนข้างๆ ที่หันมามองยิ้มๆ

“ อ้าว ก็ผมแก่แล้วนี่ เอาละ ไม่พูดก็ไม่พูด ”

ทัตทยาตอบยิ้มๆว่า “ ไม่เปื้อนหรือคะ พ่อ สนุกดีออกไม่อย่างนั้นก็อยู่เฉยๆ น่าเปื้อนออก ”

“ ดีแล้วละ ” บิดาคล่องเอวเธอไว้อย่างรักใคร่ “ ยังสาวยังสวยเอาแต่เก็บตัวอยู่เฉยๆ ทำไม ประเดี๋ยวก็เฉาตายกันพอดี ”

เขารั้งเธอออกไปจากกลุ่ม คุณอรุณีส่ายหน้าเป็นหันไปสนใจสตรีที่พูดกันอยู่รอบข้าง ทว่าไม่วายชำเลืองมองพ่อลูก ทำที่สนิทสนมรักใคร่ที่ไต่เห็น เผาใจเธอให้ร้อนวูบๆ วาทินยังหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอกที่สวม จับใส่มือลูกสาว

ใช่แล้ว สร้อยเพชรของเมียเขา เธอโมโหตัวเองที่ไม่ขอยืมเอามาเสียก่อน หากว่ามันอยู่ในมือเธอเสียก่อนหน้านี้ ไม่มีวันที่วาทินจะกล้าเอ่ยปากขอคืนมาให้ลูกสาวอย่างแน่นอน...

ในที่สุด กลุ่มผู้ประชุมก็รำลាក់ก่อนจะแยกย้าย วาทินพาภรรยาจากไป ทิ้งให้ลูกสาววูบมาหามุมปลอดภัยต่อโทรศัพท์ ทัตทยาได้ยินเสียงสตรีสองคนเดินคุยกันผ่านไปแว่วๆ

“ เข้มกัลดเพชรของคุณประภาณี ของแท้หรือเปล่านะคุณ เพชรเม็ดใหญ่จังเลย แต่น้ำเพชรมันดำนๆ ยิ่งกับของเก๊นั้นะ ”

“ นั่นสิคะ ฉันทักมองๆ อยู่ เดี่ยวนี้มันเพชรปลอมนี้ ใช้เครื่องมือจี้ก็มีเสียงดังเหมือนเพชรจริง แล้วยังสวยกว่าเพชรจริงเสียอีกนะคุณ ”

เสียงพูดเบาลงจนจับใจความไม่ได้เมื่อสตรีทั้งสองเดินผ่านไป ทิ้งให้หญิงสาวมองตามอย่างอ่อนใจ เธอเองก็ถูกมองสำรวจจนอึดอัดเหมือนกัน ดีแต่ว่าวัยที่แตกต่างทำให้ไม่เป็นที่ติติงของใครนัก เธอเห็นสายตาของสตรีทั้งสองจับมองคนอื่นๆ ในกลุ่ม พอได้โอกาสก็หันหน้าเข้าซุบซิบกันราวกับกำลังถกปัญหาสำคัญ

โทรศัพท์ที่เพิ่งต่อสัญญาณได้มีเสียงรับสาย ทัดทยาเอ่ยปาก
ขอพูดกับจาริต

ครูหนึ่งเสียงใสๆ ก็รายงานกลับมาว่า

“ คุณจาริตบอกให้หรือสักครู่ค่ะ ”

ขณะที่หญิงสาวแนบโทรศัพท์กับหูรอคอย สตรีอีกสามคนก็
เดินผ่านออกมา เสียงที่พูดคุยค่อนข้างดังทำให้เธอสะดุ้งวูบ

“ คุณวาทีนแก่งไปแยะเลยนะ ไม่น่าเชื่อเลย ก่อนหน้านี้
ยังดูเป็นหนุ่มเป็นหนุ่ม ”

“ เขาแก่งตั้งแต่ตอนเกิดเรื่องเผาไล่ที่ยังไงเธอ ช่วงที่ถูก
สอบสวนฉันเผชิญได้พบ แหม ตกใจเลย ริวเต็มหน้า ผมเคยด่าๆ
ขาวไปหมดทั้งหัว ”

“ แต่ถึงยังไง ในที่สุดเค้าก็พินิจนี่นา ศาลยกฟ้องเพราะว่า
พยานหลักฐานไม่พอ ต้องถือว่าเขาบริสุทธิ์นะ ”

“ บริสุทธิ์เพราะน้ำเงินนะซี เผาไล่ที่เห็นชัดๆอยู่แล้ว ดูซิ
คนตายไปตั้งกี่คน ”

“ ไม่น่าเลย ทำได้ยังไงลงคองนะ ”

“ นั่นซี เพราะเงินตัวเดียวเท่านั้นแหละ ”

หญิงสาวถอยเข้าไปหลบในหลืบของเสาใหญ่ เหนือขึ้นขึ้นมา
ทันที มีเสียงหัวเราะดังขึ้นจากปลายสาย “ ฮัลโหล ” เธอไม่กล้า
ส่งเสียงตอบ กลัวว่าจะมีใครในกลุ่มเห็นเธอ แล้วต่างคนก็ต่างจะ
วางตัวไม่ถูกจนมองหน้ากันอีกไม่ได้.....

เหตุการณ์ไฟไหม้ชุมชนแออัดที่บริเวณใจกลางเมือง เป็นข่าว
ครึกโครมในหน้าหนังสือพิมพ์ติดต่อกันหลายวัน การที่มีคนตายและ
บาดเจ็บทำให้ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียถูกสอบสวนและถูกแจ้งความให้
ดำเนินคดีตามกฎหมาย วาทีนเป็นหนึ่งในจำนวนผู้ถือหุ้นของบริษัท
ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน และเป็นตัวแทนของผู้ถือหุ้นคนอื่นๆ ในการสู้คดี
ในศาล การที่เขาเป็นที่รู้จักจึงทำให้ตกเป็นเป้าของการทำข่าว
ทัดทยาเองแม้มีวงสังคมแคบเพราะจบการศึกษาในต่างประเทศ ก็
ยังไม่วายต้องรับโทรศัพท์ตอบคำถามจากคนรู้จักไม่เว้นแต่ละวัน

เหตุการณ์นั้นเลื่อนการแต่งงานของเธอออกไปอย่างไม่มีกำหนด
ตลอดเวลาที่ดูเหมือนว่ายาวนานเหลือเกินนั้น เธอรู้สึกเหมือนตกอยู่ใน
ฝันร้าย...

จาริต วางโทรศัพท์ลงอย่างแปลกใจ บ่นว่า

“ ไม่เห็นมีใครพูดเลย ”

เขาต่อเบอร์ภายในกลับไปหาเลขานุการสาว

“ นิสิตา สายตัดไปแล้วนี่ ”

“ อ้าว หรือคะ แต่ว่าสายเรียนเธอแล้วนะคะว่าคุณจาริตบอกให้หรือ
ถ้าอย่างนั้นสายต่อสายกลับให้คะคะ ”

“ ไม่ต้องหรอก ” เขาพูดดูๆ “ ถ้ามีอะไรสำคัญประเดี๋ยวเขา
ก็คงจะโทรเข้ามาใหม่เอง ”

นิสิตาแอบค้อนอากาศ วางหูโทรศัพท์ รู้ดีว่าคนที่ เป็นสาเหตุที่
เขาไม่ให้ต่อสายกลับคือใคร จาริตกำลังมีแขกคนสำคัญ! สาวสวย
ในเครื่องแต่งกายหรูหราทันสมัยคนนี้เคยโทรศัพท์มาหาจาริตหลายครั้ง
คุยกันนานๆ อย่างที่น้อยครั้งจาริต จะทำกับใคร ความสัมพันธ์
ของคนทั้งสอง เป็นที่เดากันได้แต่ไม่มีใครจะกล้าเอ่ยปากพูดออกมา...
แล้วต่อมาเธอผู้นี้ก็อาจหาญมาหาเจ้านายเธอถึงที่ทำงาน วางท่าทาง
ราวกับเป็นคนสำคัญ

นิสิตาโล่งใจเมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง

“ คุณทัดทยา... สวัสดีค่ะ กรุณารอสักครู่คะ...”

ความจริงนิสิตาไม่ได้สนิทสนมกับทัดทยา รู้แต่เธอเป็นใครคนหนึ่ง
ที่อยู่กับเจ้านายมาเป็นเวลานาน ไม่มีลูก ไม่ใช่ภรรยา เพราะชายหนุ่ม
ไม่เคยใช้คำนั้นให้ได้ยินมาก่อน คำบรรยายที่เขาจะพูดถึงทัดทยาต่อหน้า
คนอื่นก็คือ “ แฟนผม ” หรือไม่ก็ “ เธอเป็นคู่หมั้นของผม ”

ตั้งแต่ยุพยงเริ่มติดต่อเข้ามา นิสิตาก็เริ่มรู้สึกไยดีสตรีสาวที่ทำตัว
เรียบร้อย สงบเสถียรผู้นี้ขึ้นมา ทัดทยาไม่เคยเข้ามาวุ่นวายในที่ทำงาน
เมื่อใดที่ปรากฏตัว เธอจะรักษาความสงบเสถียรเรียบร้อยและความ
มีไมตรีจิตไว้อย่างคงที่

จาริตไม่ใช่คนเจ้าชู้ ไม่เคยมีทำที่กรุ่มกริมกับลูกน้องที่ทำงาน
ด้วยกันและแม้กระทั่งแขกหรือที่ไปมาหาสู่ ทั้งๆ ที่บางคนก็น่าสนใจ
และให้ทำให้ที่เขาอยู่ไม่น้อย ดูเหมือนเขาจะรักห้วงหวงพนักงาน ที่
สร้างฐานะอันมั่งคั่งให้มากกว่าอะไรอื่น แต่ยุพยง ก็เป็นผู้หญิงอีก
คนหนึ่ง ที่เขายอมให้ก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

นารีมีรูปเป็นทรัพย์ นิสิตาเพิ่งจะซาบซึ้งถึงคำกล่าวนี้เมื่อพบ
เห็นตัวจริงของยุพยงนี่เอง..

หญิงสาวที่ถูกมองว่าเป็นตัวปัญหาถอยออกมาจากโต๊ะทำงาน

ของชายหนุ่มเมื่อเขารับโทรศัพท์ ใบหน้าดงามตึงเต็ม รอยยิ้ม คล้ายเยาะจับอยู่ที่มุมปาก เธอรู้จักทัตทยา รู้ดีว่าไม่มีสิ่งใดไม่ว่า ชายหนุ่มผู้นี้จะคาดหวังจากหญิงสาว ที่ทัตทยาจะมีมากกว่าเธอ

รูปร่างได้สัดส่วนซ่อนอยู่ในชุดสูทแบบกางเกงซึ่งตัดเย็บด้วยผ้า เนื้อดีจากห้องเสื้อชั้นนำของเมืองหลวง เสื้อสูทแยกออกตรงกลาง ลำตัวเผยให้เห็นเสื้อตัวในกระชั้นสันจนเห็นเนื้อแนบและตั้งเรียบตรง ช่วงท้อง รองเท้าส้นสูงทรวดทรงบางเผยเท้าเปลือยสวยสะอ้าน เล็บยาวรูปแปลกบนเนื้อนวลขาวกลับเคลือบสีเข้ม

“...ประชุมเสร็จแล้วหรือ.... ทัตกลับมาบ้านไปก่อนก็แล้วกัน ผมบังเอิญมีธุระเสียแล้ว...” ใบหน้าคมสันของหนุ่มใหญ่เคร่งขรึม เมื่อพยายามทำน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ ยุพยง อดยิ้มไม่ได้ ก็เมื่อครู่ก่อนเขายังยิ้มหัวฟูเล่นกับเธออยู่เลย

ถึงอย่างไร ภาพถ่ายคู่กันของเขาทั้งสองที่ใส่กรอบตั้งอยู่บนชั้นหิ้งหลังโต๊ะทำงานของชายหนุ่มก็ก่อวนให้เธอรู้สึกงูบวาบ ทุกคนที่เข้ามาในห้องนี้จะต้องได้เห็น... เขาเป็นคู่หมั้นกันเท่านั้น แต่แสดงตัวออกหน้าสังคมอย่างเปิดเผย

ช่างน่าเจ็บใจที่หนุ่มใหญ่ไม่คิดจะซ่อนมัน ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า เธอกำลังมาหา เขาจงใจหรือว่าเฟลอลืมกันแน่ ยุพยงขบริมฝีปาก อยากจะรู้กันว่าทัตทยาสำคัญกับชายหนุ่มสักแค่ไหน

“ ผมคงไม่ทานข้าวด้วย ทัตทานไปเลยนะ ไม่ต้องเป็นห่วง... คงจะไม่ดีก็หรอกจะ... โอเค แล้วเจอกัน...”

ธรรมชาติของชายหนุ่มไม่ใช่คนอ่อนหวาน แต่วาปปลายเสียงอ่อนใน ช่วงหลังทำให้ยุพยง ต้องตัวตึงสายตากลับมามองด้วยความรู้สึกงูบวาบ

อีกครั้ง พอชายหนุ่มวางโทรศัพท์ เธอก็พูดอย่างมีแรงอ่อนว่า

“ หยงกลับไปก่อนก็ได้นะคะ แล้วค่อยเจอกันใหม่วันหลัง ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “ จะเอาอย่างนั้นหรือ ”

เธอนิ่ง ใบหน้าเรียวอ่อนเยาว์ที่แต่งเติมเครื่องสำอางค์ไว้ อย่างแนบเนียนต้องคอยซ่อนความรู้สึกง้างอนไว้เสมอ จาริตไม่ชอบ คนประชดประชันแ่งอ่อนไม่มีเหตุผล เธอฉลาดพอที่จะรู้ว่าเขาชอบอะไรและทนอะไรไม่ได้ คนอย่างจาริต ไม่เคยต้องอดทนหรือปรับตัวเพื่อใคร เขาเมินหน้าหนีความไม่ตั้งใจได้ทันทีเพราะยังมีทางเลือกอื่นรออยู่อีกมาก

“ หยงเกรงใจคุณนริต ”

“ ก็ผมเคลียดกับเขาไปแล้ว ” ชายหนุ่มทักท้วง

“ หยงกลัวว่าคุณนริตต้องลำบากใจเพราะหยง ” เธออ่อน

ชายหนุ่มยกมือออกมาข้างหน้า พุดยิ้มๆ

“ เอาเถอะ อยู่เฉยๆ แล้วผมจะบอกเองว่าคุณต้องทำอะไรบ้าง ”

เธอเดินกลับมาตั้งตรงหน้าชายหนุ่ม หยิบปากกาขึ้นมาหมุนเล่น เสียงพุดอ่อนอ่อน “ คนในออฟฟิศนี้เขาจะคิดยังไงกับหยงนะคะ เห็นมองแปลกๆ ทุกคนรู้จักคุณทัตกันทั้งนั้น ”

“ ก็มองว่าหยงแ่งแพนเพื่อน ”

“ แน่ เปล่าสักหน่อย ” เธอหัวเราะ ช้อนตาวาวหวานมองอีกฝ่ายก่อนจะถามสิ่งที่หมายมาดมานานแล้วว่า “ แล้วคุณนริต จะให้หยงมาช่วยทำงานเมื่อไหร่คะ ”

ชายหนุ่มนิ่งคิด “ อย่าดีไปกว่านี้ ”

“ อ้าว ทำไมไม่เล่าคะ ก็คุณนริตเคยบอกวว่า...”

“ เดียวนี้มันเปลี่ยนไปแล้ว ” เขาว่า น้ำเสียงในยามปรกติเฉียบเฉยเด็ดขาดอย่างทีน้อยคนจะกล้าทักท้วง

เธอทำสีหน้าง้างอน เขาเคยออกปากจะให้เธอมาทำงานด้วย แต่หลังจากความสัมพันธ์สานเกี่ยวลึกล้ำ ชายหนุ่มก็เปลี่ยนความตั้งใจเสียเฉยๆ

“ คุณนริตเปลี่ยนใจแล้วหรือคะ ”

“ ผมกำลังจะแต่งงาน ”

“ กับทัตทยานะหรือคะ ” เธอถามอย่างแปลกใจอย่างยิ่ง

“ เขารอมานานแล้ว ” คำตอบบาดลึกลงในความรู้สึกของเธอ ชายหนุ่มช่างพูดออกมาโดยไม่สนใจว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร “ ถึงเวลาก็คควรจะแต่งงานสักที ”

“ แล้วหยงเล่าคะ ” เสียงถามอาดูรยิ่ง

ชายหนุ่มเอื้อมมือมาตบหลังมือเธอ

“ อย่างกลัวไปเลย เราก็อยู่ส่วนของเรา ทัตไม่ใช่คนซี้หึ่ง ถึงจะแต่งงานกันแล้วเขาก็ไม่มาวุ่นวายกับเราหรอก ”

ยุพยงแทบจะสบัดมือลูกหนี แต่ที่เธอทำก็เพียงแต่นั่งนิ่ง สงบอารมณ์ไว้อย่างสุดความสามารถ.....